

Lui Nichita

Lavinia E. Niculicea

Dacă inimii
i-ar fi crescut flori
Ce primăvară!
Ar fi umblat desculțe necuvintele...
Timpul nu ar mai fi schiopătat
dacă i-ai fi sărut talpa,
secundele ar striga și azi:
- Ce bine că ești!
- Ce mirare că alerg
prin amurgul tău!
Clepsidra mi-ai răsturna-o
să trec mereu către început
Gândul să-mi fie verde
în miez de lume
și tu să nu-l strivești de teamă
să nu se facă noapte
Fericirea-i perlă ascunsă,
valurile lumii o stropesc
cu amărăciunea unui dor.
Mai lasă-mi dreptul la vis -
Paradis în care mai cresc tăceri
până la nori sau până în ochii îngerilor,
Mută-i hotarele către mâine,
pe marginea unui răs neinventat
să glumim cu stelele,
să ne răspundă luna,
iar lacrima să-mi spună:
Îmi ești ochiul din care curg
sunt a ta zbatere de dor...
Sub pleoape ni se odihnesc
Necuvintele.